

[Ingomar Petersen.]

Så vil jeg sige en ting til. Når man tænker sig lidt nærmere om, er det egentlig skrapt, at nu skal folk til at betale til nogle forsikringer for at garantere sig imod at blive snydt, så vandet driver, når de går ind i et byggeri. Det er egentlig skrapt, at vi er nået dertil, at den byggemyndighed, som alle skatteydere betaler til, og som hver byggende, som skal bygge et hus, må betale et gebyr til for at få sin byggesag behandlet, ikke i borgernes interesse magter at klare dette problem. Jeg tror, det er dér, vi skal se på sagen.

Aase Olesen (RV):

Jeg har med meget stor undren hørt på ministerens svar her i dag. Ministeren mener, at det er muligt at lave en klar varedeklaration på et produkt som et hus, et typehus, sådan som det defineres i § 2.

Jeg bemærkede, at ministeren sagde lidt bitert, at der var mange forskellige holdninger, men ingen kom med løsninger. Nu mente han – det lå ligesom underforstået i det – at man måtte da påskønne, at han dog her kom med et forslag. Jeg tror ikke, at man skal beregne sig nogen påskønnelse, når man kommer med et lovforslag, som bygger på en paragraf, § 2, som den er udformet i dette lovforslag. Jeg kan faktisk ikke begribe, at det kan være kommet igennem justitsministeriets lovkontor, eller hvad det hedder, jfr. hvad hr. Hagen Hagensen sagde, noget, der bygger på noget så upræcist, kan man ikke bygge en forsikrings- og en erstatningsordning på.

Jeg vil godt i forbindelse med det, ministeren sagde om, at man skulle have en klar besked om, hvad man køber, og så kan man kontrollere, hvad man har fået, spørge: kan ministeren give os en forestilling om, hvordan sådan en deklaration f. eks. for malerarbejdet skulle se ud?

Så vil jeg godt sige til fru Dorte Bennedsen, som mener, at vi kunne have en endnu længere garantitid eller erstatningstid, helt op på 10 år, at det er lige så umuligt, når tingene er så lidt præcist defineret. Men dertil kommer yderligere en ting. Når man ikke klart kan definere, hvad almindelig normal brug er, så bliver det endnu mere betænkeligt at udvide tiden. Hvis jeg køber et strygejern og der er et års garanti på, så kan man, hvis det er defekt, med nogenlunde sikkerhed fastslå, om jeg har strøget med det eller jeg på en eller anden måde har mis-

handlet det. Men hvordan i alverden skal man afgøre, om en så kompliceret ting som et hus, der består af en masse komponenter og enkeltdele, er blevet brugt eller blevet misbrugt eller har været udsat for hærværk? Hvordan i alverden vil man bære sig ad med det? Dette her er i sandhed godt arbejdspapir for advokater, må jeg virkelig sige.

Så sagde ministeren – det har jeg nævnt – at der var ingen, der rigtig kom med nogle mulige forslag til løsninger. Nej, det er ikke nemt, men når man vil ind på at deklarere noget, så må man vel tage færdige varer fra fabrik, som kan siges at kunne defineres som det, de er. Her er det karakteristisk, at et hus består af komponenter; selv det mest håndtegnede hus har seriefremstillede elementer i sig, og selv det såkaldte typehus er absolut håndfremstillet på stedet. Det er faktisk kun helt færdige huse som dem på de amerikanske baser på Grønland, der kommer flyvende, man kunne deklarere. Det, der må være tale om, må være at deklarere enkeltdele eller sammenstillinger af enkeltdele, større og mindre, og derefter på en eller anden måde autorisere montørerne i videste forstand, herunder også teknikerne.

Arne Bjerregaard (KrF):

Fru Dorte Bennedsen gav mig en ordentlig salut: jeg skulle ønske at styrke de stærke og stække de svage, og det skulle være noget, der står i Bibelen, at man skulle gøre sådan. Nej, det står der ikke noget om. Men jeg mener heller ikke, at man skal nedvurdere med denne vil-alene-vidementalitet, som man fra visse sider ønsker at fremføre over for dem, de kalder de svage. Det, som er værdifuldt og nødvendigt i et samfund, er respekten for individet og individets ret og ikke, at en gruppe skal sørge for at varetage andres interesser, fordi man har nedvurderet dem til mennesker, som ikke selv kan varetage deres interesser. Det må nu engang være sådan, at vi må prøve på at beskytte de svage mod statsligt formynderi og selvbestaltede magtønsker fra visse bestemte grupper i samfundet. De svage skal støttes, de skal ikke nedvurderes.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg vil da gerne først sige til hr. Arne Bjerregaard, at det jo nok er de svageste, som får mest gavn af den lovgivning, vi her diskuterer, men det er måske ikke i overensstemmelse med hr. Arne Bjerregaards religion.